

היה שותף למלכה

(תרנ"ז)

איתא בספרים על חדש אלול נgi לזרע
וזורע לי (שהש' ג ב). כי עיקר
התשובה צריך להיות על זה לזרע כי
נשותלו בו עם זה לעשות רצונו יתרברך
שמו בלבד. ומה שטרודין בהבלן עולם
ושוכחין עיקר. על זה צריך להזות עיקר
התשובה לחזור לקבל על העבדות להיות
מורה רב לישאות רצונו יתברך.

SIR, AND I D

מכבבן ובצערין עבר ר' וכו'. נ' ב' חיל מפני מה אין שראו אמורים הללו לנוינו שישראל אמרה ר' ור' וא' ב' שיוון אמרות הקברין. וכבר אמרתי ר' בחרודש בילוות על מש' במדרש ר' שיטול יוציא לארבעת הימים ט' יטול חקלוק יתברך נס' דתחלת הביר. כמן בן בכל החטא ביה' כשלקב' ח' את יושיאל ובורד בהם ע' ו' ולפ' ב' בעון עזם והקען ר' מה מ' גידונן נידונן ט' בחרודש יתברך וזה ר' נגדרה ר' והוא נס' עזר ר' ונכון לו שני אדם לארכום. ר' פס' לאן לו יורי' ר' רחבה ור' גוא' ר' מ' עזר ר' ונכון לנגד ההון והשחתה ר' רחבה אלה. ד' אך אם יידם לו עלי' ע' יט' עזר ט' שלעל כל הצעיר. ולכך הר' ג' ביש' ט' מקום אין ממעניין על ר' דון' ב' ר' יט' יתברך וכמו במינו שיר' ב' דון' ב' ר' יט' ט' לאם. וכבר אמר המשורר אשר זאת רק' או לא ובכורנו ר' רחבה ואם אביכם ט' גידען שנדרנים בו' האם כי ר' או שיבת' ומכפלת תעצבות ט' אהמיות דחו' מכ' שבאור נס' האל' וומר' זו שטמך עילון כל הרים כי ב' ר' יט' יט' יט' בחרודש יתברך ב' ר' ר' הק' שא' לאו טמחה וז' אך ט' ט'

ומכין שום זה הוא התהדרות הביראה יש
עד פרט עיקרי, שהיות כל הבראה היא בשבי
ישראל וכמאנזיל (ברור) לא נברא העולם אלא
בשביל ישראל שנקרו ראיית ושביל המורה
שנקראת ראשית, ואם לא בריתו יום ולילה חוקות
שמות וארץ לא שמותי, הרי ביום התהדרות הביראה
מתהדרת בכל שנה כריתה הברית שבין קוב"ה
וישראל ליהויהם עם הנבחר ע"ז התיו"ק. וכן מודע
בפסקותיהם נזכרים כלכם לפני ה'יא וגוי לעברך
או בברית ה'יא, דאיתא בספה"ק היום רומי לומדא דידיינ
בו אתם נצחים כלכם לפני ה'יא לדין, היום הזה הוא
יום לעברך כברית, יום כריתה ברית חדש, שהוא קיים
הבראה. וזה עצומו של תג להכתיר מלכוותו ית' ש
עלינו חדש, וכמ"ד בזוהא"ק בעי בר נש לאמלוכו
לקוב"ה על כל אבר ואבר דילוי. עד"ז י"ל גם בפסוק
ואתם הדבקים בה' אקליכם חיים כלכם היום
שמורומו בו ג"כ על הא יומא, כי זה היום יומש ש
ר"ה הוא יום הדבקות וככריתה ברית חדש
דמשמעות כריתה ברית הינו שאן שם חמיצה וממס
ונבביל בין יהודי לאכני שבשמים, כמו שאח"ז
סנהדרין סדר). במונחאות תנא הנזכדים בעל וכו'
czmid ע"י אשא, ואתם הדבקים בה' דבקוים ממש
ופירשי" זדבק שמען מהচור טפי מצמיד, כי צמיד
אין מהבורין ונמשכן וחוץ אליך ואליך, ענין הבראה
שבין קוב"ה וישראל שייהיו דבקות בו ממן
וכדאיתא בספה"ק שתכלית התורה והמצוות הם עצמן
איך שייהודי יגיע לבו מרבך.

וזנה למדונה חוות הגינו עט ישראל במעם
הנשגב בקבב'ת שפרחה נשמה מכלות הנפץ
מאהבה וביבוקות בה. והוא גוף עניין כירית הבריה
30 בראיה עם החידושים כל הבריאה. וכומרומו בענין
שורף כמו "רש ריבינו טעד" גאון באחד הטעים ש
תקיעת שופר זודל, להוציאנו מעמד הר סיני שנאכ
בו וקהל שופר וגוי שנקבל על עצמוני את הבריה
ש��בלו בהר סיני שבאו נולם בברית יהוד, עכ'!
ומה"ט אנו אומרים בשם"ע בשופרות אלה נגילה וכ'
כל העניין בארכיות, כי גם בריה יש בחיה זו. ו
הענינים הנ"י הן עניין יום הדין והן עניין כירית הבריה
בין קוב"ה וישראל היינו הר' כדברים הקשורים בענין

۲۷۰ مکالمہ نوری

ומרום הענין בפסקוק שופטים ושותרים תנן
לק בכל שעריך וגוי, יש שערים שונים, כל יום
מחיה האדם הוא בח' שער המתיחש ליוםו, וכל
ראש חודש הוא בח' שעיר, ויש עוד השער הנגיד
בר' השער של כל השנה. עניין שער היינו מקומות
התבוננות לאן הוא נכנס ולשם מה נכנס. וזה התפקיד
בר' שהוא מZNן לחושב החשבונו של עולם, אשר
החשבון הזה בעיקרו איננו על העבר כי אם על
העתידי, אך ייכנס בוה השער.

יום תרואה יהיה לכם (במודר כת. א). כי עיקר
השופר הוא זכירת יום מותן תורה
רכתייב (רביטס ה) יום אשר עמדת לפני ה'
אלקוך בחורב. פרשנו במקומך אחר' כ' בני
ישראל צכו להוציא מכח אל הפועל זה הדום
של קבלת התורה. וזה היום אינו יכול
להתגלו תמיד ובריאש השנה שמתחודש
הבריאה מכל שכן שבן שמתחודש כבוני
ישראל. ויום מותן תורה מאחר שאמרנו
חו"ל תנאיו והנה הקב"ה במעשה בראשית
אם יקבלו בני ישראל התורה כר'. אם כן כזה
היום מתחודש יום מותן תורה ועל ידי קול
שופר יוכרין להזדבק בימים הות. ועל ידי
שבני ישראל יודיעין וمبرין וזה כי כל
העולם נברא רק בשביב ההוראה וUMBQSKIM¹⁰
כתבנו בספר הדומים שהוא להזדבק בתורה
שנקראת עץ החיים¹¹. ובכח זה נזכר יום
מותן תורה בשם ומתחודש בחירות הקב"ה
בבני ישראל. כמו שכותוב¹² שיעלה
ובcornerיכם לפני ובמה בשופר בן'לי¹³.

John Bres, Ansonia

וע"פ הדברים האלה יבואר מה שר"ה הוא
הגענו, ולובשים בו לבנים וمبرכים שהחינו על היום
זהה, הכל מטעם שהוא יום התהודהה הדרית בין
קוב"ה וישראל. ומוכן מה שאמר נחמי' אל כל העם
היום קדוש הוא לה"א אל תחאבלו ואל תבכו לכו
אכלו משמנים ושתו ממתוקים וכו', כי חתפיה ש-
העם בר"ה היהת שהוא יום דין על העבר, ובכיתם
היתה בכח' אכלהות כבכה על מת שאין לו תיקון
עד

ע'כ אמר להם אכן משלמים וכור' היינו המשמנים והמתיקים שיש ביום הק' הזה כי קדוש היום לאדוןינו, שהוא יום כਰית ברית חדש ובר' כל יהודי מלך עליו מחדש את הקב"ה, קבלו עלייכם את הברית مكان ולהבה. והוא ע"ז שפרש בסוף "ק' חולות יעקב יוסף (ע"ז פרשת פנחות) מאחוז'ל ג' ספרים נצחחים בר'ה, צדיקים גמורים נכתבים ונוחמים לאלדר לחיים וכי, היינו שפתחחים שלשה ספרים חדשים שכל אחד רושם את עצמו לשנה החדשה באיזה שרווץ, ואם מקבל עליו לשנה ג' החדשנה להיות נמנה בין הצדיקים ושימלא יעוזו ותפקידו בעולמו מעתה, ע"ז נכתבים ונוחמים לאלחר לחיים. וביניהם ורשותם וכור' היינו אלו שלא מקבלים עליהם מלא את יעדם ותפקידם בשנה הבאה, מילא אין להם עוד תפקיד בעולום. ומובואר לפ' ה' הטוב, שאין בכלל סתייה ההא דדר'ה הוא יום חג ולובשים לבנים. להא דין אומרים בו שירה משום ספרי חיים וספרי מותם מונחים, כי ע"פ שבצעם הוא חג בהתאחדות הברית והמלכת קוב"ה חדש עליינו כי ממן תורה, אך מ"מ היה וספר מותם מונחים איי לומר שירה.

אלל בימים אלה, כבר בתוך שלוש הברכות הראשונות, מתעורר העזה נראיה¹⁴, אונם מתחילה להאהוב בענייניהם: "וירטת לויים, מלך חוץ בניינים, וכחכמו בספר החוזים, ולמען אליהם חיות".¹⁵ "ברונו" – המוכן של זיוירה בינויד לשכחה הויא קשו שיריכובני¹⁶. "מלך חוץ בחוץ"¹⁷ – אנו נפגשים בראשת היזרה של יי'וח באין' נשמה חיות¹⁸, "מלך חוץ בחוץ" – ריבונישלעלים מוגלה במציאות, בחוזים. "מלך לעצם דקוקין"¹⁹, ר' חוץ בהרגלות, "המלך בר לאלבו²⁰". מתחון והיסוס האלוהי הזה, יש ערך לחוזים שלגון, ועוד כל החוזים שלנו והוא: "למען אליהם חוויכם".²¹ בימים אלו אנו קשורים ביחסו למתקוד החוזים, וזה נובען ערך יותר לכל בקשנותינו, ואנו יש מקום להזכיר בתוך ברכות שבת. כי אנחנו לא "ברונו", אלא אנחנו ה"בקטים" דבר אליהם²², אנחנו למען אליהם חוויכם.²³ לנו אתן מבקשיים: לבון, ריבונישלעלים, למען, כי כל מציאות חוויכם היא למען, כי "זה אונם מהה חוויכם".²⁴ מתחון מצב של התהומות והורגות ה"למען אליהם חוויכם", כל בקשנותינו מתקשרות, לנו מתקשרותים רקחותש ד' ר' אליו ישואל הוויכם. זה נתון ערך לכל חיינו הפרטיטים, לכל סדרי ודורותינו וכל השבונות כלל ישראל, שאינם "בצדקה ובשלו בלבד"²⁵, אלא "למען אליהם חוויכם". וכן בחוזן יוחזקל: "לא למעונכם אני עשה בית ישראל כי אם לשם קדש"²⁶, למען, למען האנונרט האלוהי הכללי של כל העולמים²⁷ ושל כל דוד ודור²⁸.

جی ۱۷

אנו ימיה ורקיון

בכל גל אשלג'ה שנעה, נזיך וASHAYT כל לוכר את יצחק אבינו ואות רבי זוזא, להרייח "את ריה בגבוזי" - "חקל תפוחין", ולברך חזהיל' ברורה פר' העץ' על התפוחת. אחר כן יש לצריך להזה גם את היסוד של ריש לקיש, שאפיילו וירקינס שבישראל מלאים מצוחה כבירמן - לבל אירובוטן וברטבוטן.

תוך כדי האכילה צורך גם להחפכל ולבוד. לא די להריגש בטעם ולומרו: יי'ו רצון שהחזה' ש'עלינו שנא מתקה', אלא צריך להתכוון למשום אקטיבי. צריך להתחבר ליחס אבנוי, לדב' נזיד, לריש' קיש', וכו'. לפחות השלושן עוזן, לר' מא' ולבג'א, ולמבחן את המירוץ': זו העברודה המוטלת עלינו באשר-השנה - לחשוב, להתרבו ולהחפכל על הדוד ולרשות אחים.

የፌዴራል የሚከተሉት ስምዎች

במהלך זה השפיעה מלחמות עליינו, יש לארה-השנה (וכמיור לארה-השנה של
שמיטה שחול שבת) פרקדים גודל - להאריך בנו ולהעיר בנו את שאלת האמת לחשודה
באופן מלא לפועל האלילי הזה. אנו צורכים להציג את מלכות ד' שאנו מעורבים בה
בראשית-השנה, והיא העולה עבורי ד'. בעז'נו נתקבל גלגולנו בראש-השנה את המלכות
המצפיה לנו, והקורס-הרב-הארון יוציאו אונתו בחומרם גדולים שישתמש הוא הין האמתי -
נכש-ישראל וראיה לוגאלה, חפזה באבלה, היא נגאלת והולכת על-ידי מלך אל-אליה.
מן-הן קד זעג ואנחנו לשפר את דרכינו בכל המובנים - במובן האישני הפוטני ובਮובן
הכללי והלאומי, ומילא יתកדים המפעל האלדי למטרונו שלמהו - לתוך עולם במלכות
שדי

ראשה-השנה הוא, אמ' כן, יומ שבו אנו מקבלים על עצמנו את מלכות ד' במלוא משמעו והטבלים באוון מוחלט את חיינו כלפי המפעל האלוהי. מערכת של חיינו ומעשינו נמודד רק ליש' "סיכון והחמתם למפעל האלוהי", כי שאו מבקשי בתפקידנו בימים אלה: "כובנו לחיים מלך חוץ בחרים", וכחובנו בספרו החחיים לבקש אליהם חיים".
זו עניין הרין ברואה-השנה - בחינת התקוממות הופעת מלכת ד' בעולם: לנו קיימת באש-השנה, יהו עם אמת הדין, גם שמחה גודלה על החוקמות המפעל האלוהי המשמש ופועל לא פסקה, הרוך ודורך כל הסביבות והעכבות. באשא-השנה שמנטה שח בשבת מושיטים אנו להעתגע על ד', הפועל ומקדם את העולם גם כז'ורך בעולותינו. מתוך מרג�ו וזיגערו החחיים יהושאלים מכשולם ומהסוניותיהם, וירושבו להפקידם האמתי - להועיף בפועל מה מלות ד'.

28 עצם העודה שיאינו עוסקים בראש-השנה בענייניהם הפטרים אלא בכבוד המלכות, היא זו שוגרת לן לוחות בdry, כי או געץן לא לפיע מעשינו אלא לפיע שייכרנו לאיטרט האלהות. בראש-השנה נבנתה מגמה המלכות, אך היא מתקדמת בעולם, אך היא תופעת בזאת היותר מלא עד לנצח השלם שלה - "מלך ד' לעולם אליהיך צין לדוד ודוד הלויי".

מבחן שמייעת קול השופר, נתעלה אל יכתרון החורעה - חורעת המלך שבנו, ותקדם:
אל שמייעת השופר של הגואלה השלמה. ומבחן כל המהיל הזה נקרא אל העולם כולם:
שאו שעירים ראשיכם ושאו פחוי עולם ויבא מלך הכהבון. מ' הוא זה מלך הכהבון, ד'
זאתו גונן מלך הרודוס מלך-הלבן."

جوده ساخته، بسیاری از آنها را می‌توانند

והנה איתך בואהך (ח'ב מד:) כמה אמר אלישע
הנביא להשוננית (מלכים ב' ד) ומה לעשות לך היש
אליך לדבר אל המלך או אל שר הצבא וכו', יומא דא
חו' גוים דכל בני עולם תחנן לדינא וכבההאו יומא
קוביה המליך המשפט. א"ל אי את איצטריך לך לגבוי
מלך עילאה על עובידין די בידך. ותאמר בתרוך עמי
אנכי ישובה, בשעתה ודינא חלייא בעלמא לא יתפרק
בר נש בלחודי וכו', ולא איבעי לאיש לאחפורשה
מבחן עמא לעלם, דברכל וממן רחמי לקוביה על עמא
כולחו כחדרא, ובגין כך אמרה בתרוך עמי אנכי ישבח
לא בעינה לאחפורשה מגנייה וכו'.

להוטף עוד שהבייר ע"ד העברודה בה, דיש עניין
עבדה אשר אין היחיד מסוגל להציג אותו רק בכח
הקשרות לב ולחברותא, וזה הענין המיותר שרב"ה
בחי' ברתת ברית מחדש: הוא ג"כ מסוג עניינים אלו
היחידי אינו יכול להציג לויה בשוש"א כי אם ע"י כה
הקשרות לרכיבים בלבד אחד כאיש אחד ~

א' ב' ומן חקית שופר היא עת חפץ להשריש בכלבו הסכם חזק על קיומם ההוראה
המצואה לכל השנה, ודבר זה יסייע לנו כל ימות השנה הקדושה הפנימית מוחזקת
עד שאין צדיק לשום יסוריין ח'ו,

האנטרכט אלתית הגדולה אשר בלב ירושאל, אין לה ערך
לא דוגמה ולא משל, ואפיין האפקודיות והשקליתות והאקלiptה
אמורנות וקדושות, הרבת יוחר מכל האמנויות של כל הגנים כלם.
ואעפ' שהיא מבשת את דבריהם של קלות-ראש ושל כפרת,
בחוכיות הבשורה שאר-אלים של דבוקות ושל צמאון לאלהים
חitem אל אלהי ישראל: עד לכדי מסירות-גנש, "ויריח את ריח
בגדיו, אל תקרי בגדיו לאל בגדיו" (ז), וכן יקם איש גדרות (ח)
וזיסי משאות (ט), שוראו את האצחים בלבם במיסירות-גנש
ונפלתם, וזה שברם ברובן רצוי ומי הדרת-

המדרש נסמך על הפסוק "וירח את ריח בגדייך", והוגם שאין משוחש בלשונו של ר' יירה - "אל בוגדייך, אל בוגדייך", והוא אומר בוגדייך - "ריח בגדייך" עולא אפיי מבוגדים כמו יוסוף מישוא, אום שיטחף פעללה עם הומואים. ריח גען עזן דורך לא אל מאל העושם חסר בעית אונשיין ולא לסת' שמים, כמו שפיטיש תנכיז', ואפליל לא, ואבון בוגדייניג-הבריות של רב' זעיר, הרוחקיות מהורה ומזמות, אילא ריח מה' ומאות מה' פול לחולטן, בוגר נבואה ומקשור עם הומואים. מן הזדמה הוריחת הוה אפשר רל' אל בוגדים ריחיך בוגדייך של יעקב - וברכו. בכל התחביב ישיאלית של מינין קשל למזווג בוגדים כיוסף משיחא. גם על נשים אומללים כאלה, אם יונם, צריך לחש כאשר אוכליים או התהנתנים בראשידשנה. אבל אדרט המஸורת בצעב וטומן להכנס מלבב של פיקוח נש' - בוגרא מגזע מבצע טוב לאין ערוך מיטספ' משיחא, רקאי שיש באשורי יוזר קדרה החותמת את מלין.ומי שומרו את נפשו באפקן הוויי למן עס' שרואדיין על ריח הנאה יונם.

7. **צ'זק** ליהיז או רורי האמיטי, ררי החפה הנדרט מ"יה בבריז", הוא המכבי את נסמיותם של בני לעזרה לבוא, גם כאשר נראים הם מוקלקלים. ידע הוא, שהמעשים והמידות המפקלקלים - כולם בגוים וציגוגים, ה证实ים מושפעות וזהות של גוים אשר עשו ישראל ערך להיות מוקב בון - משענות של הנזרות ושל האיסלאם - המנסות להעמיד מוסריות מעותן, אינה כביעה דבר ד' - דבר הנגרם לפסיקות לוחולם גם בישראל. כל זה אינו אלא "זהותם החזומה", קלשון הרוב (אחדות והאמנה שם): "שבאה מושפעות המסתובבם של הגויים, אשר לא ידעו זאת", ובשם לא קראו... לא כללום חלק

יעקב. כדי לשלו ולஹי אח עמי־ישראל מהו המא הסובב אותה, והוא תיבדר שבכוננו נשוא עם־ישראל ורק גזקי. כך אמר יצחק לקודוש ברוך הוא במאקו לוכת אום ישראל, והקדוש ברוך הוא מברך את רבי.

ודאי היה כמו במנואן כללה שטענו שיופיע משלוחה הור מזאנצאי העבר רכז וציטטו את הזהר האמור שאחת התכונות של טיפוסים שנזכר בתוכם מידות של עבר רכז הוא חרוץ לעזרו לגברים יותר מאשר לנשים, ואשע יזראלא נמנאים בבראה - טיפוסים כה מעדריף לעזרו לגברים וללא לנשים. יוסף משיחיא, המשற פעללה עם הזרמאים לקראת החורוב, ענה במזרק לクリיסטייניג האיליה, וחתום, ברגע אשר הזרה הפך מהירין שפע פעללה עם הזרמאים, המזוק למלול ולקחת את המנורה לעצמו - לאדם המזר או נת נפשו מתחן יסודות ועינויים על קידוש השם. זהו שוא השיעאים של "ירית בגדיי" - אדם זה שייתפּ פעללה עם הזרמאים והמוחוביים את המקוש ורוצה לקחת לעצמו את המנורה, ומיד לאחר מכן, כאשר אמר לו להכנס בפּלען השניה - השחתה לפני הקדושיזבון' והוא אמר: "וין אווי אווי שחכעתני במוראי", ומתי ליקדוש השם ביטורי נוראים. אמרו הירושלמי שוגם

התהption מלמד לאיה סדר גודל של מוחשבות וודיניות ראיו להתקווון בתפקידיה. צרך להתפלל על בכי עמנואל, גם אלה הבוגרים והברוניים, גם על תיקון העולם כלו, והוא היה עבודה גדרלה על מנת לכלול את כולם בתפקידיה. צרך ללחום על הבוגרים, ללחוכם לעבויו שבסמיים, וחודע שם זה ללחום בכל שום וורוד הנפש נבנה כלמי מוחשבות וודיניות של רשעות, ובכדיין מן הנגביה הוה אנו באים ולשם מטורה והתקבלית הוה אנו